

Sabahlar Kahvaltılar Ve Yalnızlık

– Mehmet ÇİFTÇİ · 14 Şubat 2025

Şimdi iki çocuğum, bir eşim, bir ailem var. Kırk yıldır yaşarım, nefes alıp veririm. Yoktur bir hastalığım, sigara alkol kullanmam. Faydalı gıdalardan yemeye çalışırım, evime de yedirmeye çalışırım. Sabahları telefonumun alarmı çalar çalmaz uyanırım. Telefon elimde bir müddet hafızamın geri yüklenmesini bekler, sonra kalkarım yataktan. Etkili bir rüya görmüşsem bir iki dakika rüyayı düşünür, sonra kalkarım yataktan. Aç karnına su içme, tuvalet, üşenmezsem kahvaltımı yapar, üniformamı giyer, işyerime giderim. Kahvaltımı eşime hazırlatmam hatta onu hiç uyandırmam. Bilmiyorum, merhamet belki benimki. Geceleri bir kaç kez bizim küçük çocuk ile uğraştığı için, uyusun diye uyandırmak istemiyorum sabahları. Bir başka sebebi de gün içinde sabahları kendim ile başbaşa kalmayı sevdiğim içindir.

İnsan kendinden bahsetmeyi çok sever nedense. Özel olduğumuzu düşünür gururlanırız bununla. Özel miyiz? Elbette özeli! Senden, benden, dünyadaki her bir insandan; bir tane daha yaratmamış Yüce Allah. Bedenimiz, yüzümüz tek olduğu gibi, düşüncelerimiz de tek. Dünyada düşünceleri bile aynı olan insan yok. Gerçekten yok! Ama benzeriz birbirimize. Benzeriz lakin aynı değiliz!

Bu sabahları kahvaltımı tek başına yapma adetim yeni değildir. Küçüklüğümde beri kahvaltılarımı yalnız yapmak istemişimdir. Ve çoğu zaman yapmışımdır. Günümün en enerjik, en huzurlu geçirdiğim kısmı sabahlarımdır. Dileğim odur ki Yüce Allah beni cennetine koyarsa eğer, bin yıl süren bir sabah kahvaltısı geçirmek istiyorum. İlkokul yıllarımda rahmetli babaannem kaldırırdı beni ve abimi kahvaltıya. Kış mevsimi ise yanan bir sobanın üzerinde kızaran ekmek kokusu... O ekmeğin içinde margarin ("sana" yağ derdik biz. markası ne olursa olsun "sana" yağdı o bizim için), çökelek peyniri, ya da küflü peynir ve

yanında bazen çay, bazen ıhlamur, bazen ayva yaprağı... Yumurta her zaman olmazdı. Bazen de babaannem çay kaşığını demliğin içine sokar, bir yumurta çıkarır verirdi bize. Hakiki sürpriz yumurta buydu bizim için. ayı demlerken suyun sıcaklığıyla yumurtayı da haşlamak... Babaannem tutumlu kadındı vesselam. Geçmişte yoksulluk gördüğünden midir nedir, kısmayı bilirdi. Her gün çay iirmez, her gün yumurta yedirmezdi. zerine düşen tutumluluk görevini yerine getirirdi.

İlkokul ve ortaokul yıllarımın sabahları böyle geçse de, lise yıllarımda kahvaltılarım yalnızlaştı. Babaannem gittikçe yaşılandığı için ve benim artık kendi başıma kalkıp kahvaltımı hazırlayıp okuluma gideceğimi bildiği için uyanmazdı. Bende uyandırmazdım zaten onu. Sonra abim niversiteye başılayınca ayrıldık. Bu kez tamamen yalnızlaştı sabahlarım ve kahvaltılarım. Abim erkenden uyanır, ama çok erkenden... Üzerini giyinirken televizyondan müzikli klipleri dinlerdi. Ben de bazen Musa Erođlu'nun "Halil İbrahim" türküsüyle, bazen de Barış Manço'nun "Gönül Ferman Dinlemiyor" şarkısının klipi ile uyanırdım. Üzerini giyinir, saçlarını tarar, parfümünü sıkar, ile minibsne binmek için yola çıkardı. Çünkü okumak zorundaydı. Okumaktan başka çaremiz yoktu! Çok uzun yıllar tek başıma yaptım kahvaltılarımı. Önceleri rahmetli Babaannem, dedem, abim olmadığı için çok zoruma gidiyordu kahvaltılarım. Hiçbir şey yemek gelmiyordu içimden. Zamanla kahvaltı soframda ailemin yerini, "Bizimkiler", "Süper Baba", "Bir Demet Tiyatro" gibi aile dizileri aldı. Yaklaşık on yıl yalnız yaşıadım. On yıl tek başıma kahvaltı yaptım sabahları. Bu sebepten dolaydır ki şimdi, dört kişilik bir ailem olsa da yine yalnız yapmak istiyorum kahvaltımı.

Çünkü artık babaannem yok. Sobada kızaran ekmek kokusu yok, saçını özenle tarayan abim yok, içinden yumurta çıkan çay demliği yok...